

Arrest

nr. 257 052 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing weigering onbeperkt verblijf van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienen op 21 november 2002 een asielaanvraag in in België.

Op 31 mei 2005 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna; de commissaris-generaal) aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In 2006 dient de eerste verzoekende partij, L. D., een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9, *9bis*, en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De eerste verzoekende partij diende deze aanvraag in voor zichzelf, haar echtgenote, en hun toen nog minderjarige kinderen, namelijk D. R. en D. A.

Het gezin werd in het bezit gesteld van een A-kaart. Het tijdelijk verblijf van de verzoekende partijen werd in de daaropvolgende jaren telkens met één jaar verlengd, een laatste keer op 8 augustus 2021.

Op 18 januari 2021 dienen de verzoekende partijen samen een aanvraag in voor het verkrijgen van een machtiging tot onbeperkt verblijf (B-kaart).

Op 15 februari 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag te weigeren. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Mijnheer, Mevrouw de burgemeester,

Naam, Voornamen: D., L. + echtgenote D., R. en kinderen R., D. en A. D.

Nationaliteit : Armenië

Geboren te Ahurian op 23.01.1975

Verblijvende te : (...)

Weigering onbeperkt verblijf

Gelieve betrokkenen in kennis te stellen van het feit dat hun aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 18.01.2021 wordt verworpen om de volgende reden:

- *Betrokkene, D., L. heeft zich schuldig gemaakt aan strafbare feiten en werd veroordeeld op:*
 - o 08.10.2008 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor 3 jaar en een geldboete van 26.00 euro (x 5,5 = 143 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen) met uitstel voor 3 jaar wegens diefstal poging tot diefstal*
 - o 15.06.2009 bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Eupen tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 100.00 euro (te verhogen met de opdecimen ten tijde van de inbreuk) of (een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen) voor valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid*
 - o 29.06.2009 bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboete van 50.00 euro (x 5,5 = 275,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen) voor diefstal*
 - o 14.10.2009 bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Eupen tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 200,00 euro (x 5,5 = 1 100.00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) voor gebruikmaking van valsheid in geschriften*
 - o 24.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel voor 3 jaar en een geldboete van 70.00 euro (x 6 = 420,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen) voor diefstal*
 - o 19.02.2014 bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel voor 3 jaar en een geldboete van 100.00 euro (x 6 = 600,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 10 dagen) voor diefstal*
 - o 14.07.2014 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 50,00 euro (x 6 = 300,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen)*
 - o 20.03.2017 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de eerste 7 maanden en een geldboete van 50,00 euro (x 6 = 300,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 16 dagen) met uitstel voor 3 jaar behalve 8 dagen voor meervoudige diefstallen*
 - o 06.10.2017 bij verstek door de Politierechtbank van Dendermonde tot een geldboete van 300,00 euro (x 8 = 2 400,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden), het verlies van het recht tot sturen voor 3 maanden van alle categorieën voor het niet hebben van een verplichte verzekering BA en het niet inschrijven van het voertuig. Tot een geldboete van 25,00 euro (x 8 = 200,00 euro) of (een vervangend rijverbod van 15 dagen) voor niet toelaatbaar gedrag tov fietsen/bromfietsen bij het gebruik van de openbare weg*
 - o Op 18.10.2017 door de Correctionele Rechtbank Kortrijk tot een gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel voor 3 jaar en een geldboete van 1 000.00 euro (x 6 = 6 000,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen) met uitstel voor 3 jaar behalve 50,00 euro (x 6 = 300,00 euro) voor het bezit van verdovende middelen*

Betrokkene kwam tijdens zijn verblijf in België tot op heden regelmatig in aanraking met het gerecht en de politie. Gelet op de opeenvolgende veroordelingen voor oa. diefstallen en het gevaar op recidive die blijkt uit het persoonlijk gedrag van betrokkene wordt het daarom niet opportuun geacht om betrokkene en zijn gezinsleden te machtigen tot een verblijf zonder beperkingen.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden.

Indien u zich in de onmogelijkheid bevindt om onderhavige beslissing te laten betekenen aan de vreemdeling, gelieve ons schriftelijk op de hoogte te brengen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun twee middelen als volgt toe:

EERSTE MIDDEL

Artikel 62 Vw stelt:

"§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

De materiële motiveringsplicht waarborgt dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn.

Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerster de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het verweerster in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

5.1.2.

In casu zijn er enorme problemen met de motiveringsplicht.

De beslissing wordt wel aan de verzoekende partijen geadresseerd doch de beslissing gaat uitsluitend over wat de beslissing zelf 'de betrokkene' noemt, namelijk de heer L. D.

De verweerster zet mooi uiteen waarom aan de heer L. D. een B-kaart geweigerd werd, maar zwijgt tegelijkertijd inhoudelijk over alle andere familieleden en hun inspanningen én hun (afwezigheid van) strafblad. De verweerster concludeert enkel dat op basis van de aangehaalde redenen, de veroordelingen van dhr. L. D., het niet opportuun wordt geacht hem, en bijgevolg bij uitbreiding ook al zijn familieleden, een onbeperkt verblijf toe te kennen.

De verzoekers gedragen zich voorbeeldig en de straf van dhr. L. D. behoort persoonlijk te zijn en geen ander persoon te treffen dan hemzelf. Het spreekt dan ook niet voor zich dat alle verzoekers geweigerd dienen te worden giet op de strafbaarheden van dhr. L. D.

De verzoekers snappen dan ook niet waarom het niet opportuun is hen een onbeperkt verblijf toe te kennen.

5.1.3.

Omdat de verzoekende partijen de beslissing niet konden begrijpen contacteerden ze de DVZ met de vraag voor uitleg en een eventuele herziening.

Ze contacteerden dan ook de DVZ op 02.03.2021 met de vraag tot herziening

"Ik wens op te merken dat slechts één van mijn cliënten een strafverleden heeft.

Zijn vrouw R. heeft hier niets mee te maken gedraagt zich voorbeeldig sinds haar aankomst in België en verdient dan ook na 15 jaar een onbeperkt verblijfsrecht te krijgen.

Ook de twee ondertussen meerderjarige kinderen hebben met deze aantijgingen niets te maken. Ze zijn hier opgegroeid, hebben hier school gelopen en R. is momenteel aan hogere studies begonnen. Ze zijn een toonbeeld van integratie en kennen niets anders dan België.

Hun al zestien jaar een beperkt verblijf geven is dan ook niet redelijk te noemen. Ik verzoek dan ook herziening.

Ten slotte is het jongste kindje, D., in België geboren en leeft hij hier al zijn hele leven dat ondertussen ook al goed is voor 5-jaar A-kaarten.

Kan u mij bevestigen of u de beslissing voor de kinderen en de echtgenote van L. D. te herzien?"

(zie het stuk 4)

Hierop kwam op 15.03.2021 het volgende antwoord:

"Onze beslissing dd.15.02.2021 blijft behouden. Betrokkenen werden als gezin geregulariseerd met de heer D. L. als gezinshoofd. Zij wonen nog steeds samen als gezin. Alle gezinsleden dienen dus op bestendige wijze aan de gestelde voorwaarden te voldoen vooraleer kan overwogen worden om betrokkene de gunst van de B-kaart toe te kennen.

(zie het stuk 5)

Op welke wetsbasis de verweerster dit grondt is totaal onduidelijk. De verweerster poneert dus als regel dat de verzoekende partijen allemaal apart aan de voorwaarden voor een B-kaart dienen te voldoen wil één ervan een B-kaart kunnen krijgen.

Dit is nergens vervat in rechtsregels noch een algemeen bekend feit.

Sterker nog de redenering dat het strafverleden alle gezinsleden treft is niet in overeenstemming met het rechtsprincipe van het persoonlijk karakter van de straf. Het houdt in dat er geen straffen kunnen worden opgelegd aan iemand die geen (mede)dader of medeplichtige was aan een misdrijf aangezien er geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voor andermans daad bestaat. Zij moeten elk een persoonlijke straf worden opgelegd. De rechtsleer en rechtspraak verwijst hiervoor ondermeer naar het art. 39 Sw dat stelt dat een geldboete (= straf) aan elke dader persoonlijk wordt opgelegd.

Daarnaast konden de verzoekers er rechtmatig van uitgaan dat elkeen zijn aanvraag apart behandeld zou worden. Ze ontvangen namelijk altijd allemaal apart op verschillende data positieve beslissingen met betrekking tot de verlenging hun A-kaart. Dhr. L. D. heeft van 2018-2020 geen positieve vernieuwing gekregen, maar kreeg steeds een administratieve verlenging en werd recentelijk terug in het bezit van een A-kaart gesteld.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvragen van de verzoekers en de heer L. D. apart behandeld worden. Dit wordt geïllustreerd voor 2017, 2018 en 2019. (stuk 7)

Het was dan ook compleet onduidelijk voor de verzoekers waarom hun aanvragen plots weer één en ondeelbaar waren als familie. Zeker gelet op het feit dat twee kinderen ondertussen meerderjarig zijn.

Het is dan ook deze redenering die niet opgenomen is in de beslissing zelf, die dan ook in het tweede middel aangevochten word.

Deze redenering die essentieel is voor het begrijpen en eventueel aanvechten van de beslissing is niet opgenomen in de beslissing zelf.

De verzoekers kwamen deze (foutieve) redenering pas te weten nadat hun advocaat vroeg om de herziening.

Zodoende is de bestreden beslissing manifest gebrekkig gemotiveerd.

TWEEDE MIDDEL

De beslissing somt enkel de begane strafbaarheden door de heer L. D. op en besluit dan:

...

Op het verzoek de beslissing te herzien voor de verzoekers antwoorde de DVZ:

"Onze beslissing dd. 15.02.2021 blijft behouden. Betrokkenen werden als gezin geregulariseerd met de heer D. L. als gezinshoofd. Zij wonen nog steeds samen als gezin. Alle gezinsleden dienen dus op bestendige wijze aan de gestelde voorwaarden te voldoen vooraleer kan overwogen worden om betrokkene de gunst van de B-kaart toe te kennen."

(zie het stuk 5)

De redenering van de verwerende partij is dus als volgt:

- *De familie is 15 jaar geleden samen geregulariseerd ;*
- *De heer L. D. heeft verschillende strafrechtelijke inbreuken begaan ;*
- *Het is onmogelijk om een verschillende beslissing te nemen met betrekking tot familieleden die samen geregulariseerd zijn ;*
- *Hierdoor is het niet opportuun om de gehele familie een B-kaart te geven ;*

De verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met deze redenering. Zij achten hem onredelijk, er is namelijk geen enkel rechtsbeginsel dat een essentieel deel van de redenering oplegt.

5.2.2.

De bestreden beslissing is onredelijk.

Er is namelijk geen enkel rechtsbeginsel dat volgend essentieel deel van de redenering oplegt: "Het is onmogelijk om een verschillende beslissing te nemen met betrekking tot familieleden die samen geregulariseerd zijn".

Er is echter een beginsel dat dit verbied, namelijk het principe van het persoonlijk en individueel karakter van de straffen zoals vervat in artikel 39 Sw.

Een directe schending van het redelijkheidsbeginsel ligt voor, zeker gelet op de toch wel frappante feiten van de zaak.

5.2.2. Betreffende de discretionaire bevoegdheid van de verweerster

De verweerster verantwoord haar beslissing en haar volharding hierin ten opzichte van de verzoekers op basis van het principe dat zij naar eigen zeggen geen andere beslissing voor andere personen van het gezin kan nemen.

Echter heeft de verweerster de volledige discretionaire bevoegdheid in casu. Dit wordt bevestigd door informatie op de website van het Agentschap voor Inburgering en Integratie:

"De termijn is niet wettelijk bepaald: DVZ beslist discretionair DVZ geeft ten vroegste na 5 jaar vanaf de afgifte van de eerste verblijfskaart een verblijf van onbeperkte duur.

- (...)*
- Humanitaire regularisatie (9bis)*
- (...)"*

(zie het stuk 6)

De toekenning van een onbeperkt verblijf na regularisatie is nergens in de wet geregeld.

De verweerster kan zich dus onmogelijk achter een zelf gefabriceerde regel verstoppen. Zij moet steeds in casu beoordelen of haar beslissing redelijk verantwoord is. Indien er ernstige twijfel is over de redelijkheid van haar beslissing dient zij dit te onderbouwen en op te nemen in de beslissing.

Nergens onderbouwt de verweerster waarom zij haar discretionaire bevoegdheid op die manier gebonden ziet.

Maar wat frappanter is, is dat de verweerster wel de indruk heeft gewekt bij de verzoekers dat het helemaal niet zo is dat zij enkel eenzelfde beslissing kan nemen voor de gehele familie.

Ze ontvingen namelijk altijd allemaal apart op verschillende data positieve beslissingen met betrekking tot de verlenging hun A-kaart. Dhr. L. D. heeft van 2018-2020 geen positieve vernieuwing gekregen, maar kreeg steeds een administratieve verlenging en werd slechts recentelijk terug in het bezit van een A- kaart gesteld.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvragen van de verzoekers en de heer L. D. apart behandeld worden. Dit wordt geïllustreerd voor 2017, 2018 en 2019. (stuk 7)

5.2.4.

Bij de uitoefening van diens discretionaire bevoegdheid dient de verweerster nog steeds de algemene beginselen van behoorlijk bestuur na te leven.

De bovenvermelde redenering (zoals opgenomen in het stuk 5) is strijdig met het vertrouwensbeginsel. Gelet op dit beginsel dient de overheid het door haar gewekte vertrouwen te honoreren. Het CGVS heeft de indruk gewekt dat de zaken apart behandeld worden, en als ze eerlijk met Uw Zetel is geeft ze ook toe dat de aanvragen van alle verzoekers ook effectief apart behandeld worden. Gelet op de indruk die ze gewekt heeft dient ze die verder te honoreren in haar verder handelen. Ze kan zich dus niet achter haar opgegeven redenering verschuilen aangezien die geen steek houdt en ze al jaren lang een signaal, strijdig met deze redenering, aan de verzoekers zendt.

Deze redenering is ook strijdig met het rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel brengt met zich mee dat de burger moet kunnen vertrouwen op het consequent handelen van de overheid. Besluiten die de overheid neemt moeten zo zijn geformuleerd dat de burger op ieder moment moet kunnen weten wat er van hem verwacht wordt. Dit is in casu niet het geval. De verzoekers weten niet van hen wordt verwacht. Het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing is een eerste element. Het feit dat de DVZ warm en koud blaast over de individualiteit van de verzoekers is een tweede element.

5.2.4. Betreffende de schending van het individueel en persoonlijk karakter van een straf

De bezwaren ten opzichte van het centrale verweer van de verweerster, namelijk dat zij onmogelijk een aparte beslissing voor aparte gezinsleden kan nemen, is dus enerzijds fictief maar daarbovenop strijdig met de kernwaarden van ons strafrecht.

Strafrechtelijke straffen zijn persoonlijk en individueel.

Dit principe ligt vervat in het artikel 39 Sw. Straffen kunnen dus enkel opgelegd worden aan de persoon die het misdrijf heeft gepleegd. Dit principe vindt ook zijn uitwerking in het in artikel 17 van de grondwet gefundeerde verbod op algemene verbeurdverklaring en het principe dat de straf vervalt met de dood van de veroordeelde (zie het art. 86 Sw).

De verzoekers worden in casu gestraft voor de strafbaarheden begaan door hun gezinslid, de heer L. D.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadeelt de verzoekende partijen omwille van een strafverleden die enkel en alleen de heer L. D. persoonlijk en individueel zou mogen treffen.

Eigenlijk straft de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoekende partijen bijkomend voor wat de heer L. D. heeft gedaan. Hierdoor overschrijdt de Dienst Vreemdelingenzaken haar bevoegdheid. Het komt de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet toe om een beslissing te nemen die de verzoekende partijen bijkomend straft. De bevoegdheid om te straffen komt immers enkel toe aan het vonnisgerecht, niet aan een bestuur.

Bovendien worden verzoekende partijen benadeeld voor iets wat zij zelf niet hebben gedaan. Het bestuur heeft bijgevolg geen beslissing genomen gegrond op omstandigheden eigen aan de verzoekers persoonlijk en individueel.

In hoofde van de verzoekers zijn geen redenen van openbare orde of nationale veiligheid aanwezig die een onbeperkt verblijf in de weg staan.

En toch besluit de verweerster dat de verzoekers gestraft dienen te worden voor de daden van hun gezinslid, L. D.

Dit valt in geen enkel opzicht te rijmen met dit fundamenteel principe in het strafrecht.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de administratieve situatie van de verzoekende partijen en de omstandigheden eigen aan hun persoon ten onrechte niet individueel en persoonlijk beoordeeld (zie verder de persoonlijke en individuele bespreking per verzoekende partij, onder 5.2.5).

5.2.5. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel en het niet motiveren van de elementen eigen aan de verzoekers op individuele en persoonlijke wijze

Om het voorgaande samen te vatten:

- *Er is geen regel die verbiedt dat aparte beslissingen genomen worden voor gezinsleden bij de aanvraag van een B-kaart.*

EN

- *Het strafrecht verzet zichzelf tegen een interpretatie zoals aangehaald door de verweerster*

Zelfs wanneer men dit buiten beschouwing laat en volledig steunt op de complete discretionaire bevoegdheid van de verweerster, moet geconcludeerd worden dat gelet op de feitelijke situatie van de zaak de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uw Zetel heeft een annulatiebevoegdheid (art 39/2, §2 Vw).

Bij toepassing van deze bevoegdheid dient nagegaan te worden of de overheid bij haar beslissing uitging van:

- *juiste feiten*
- *of ze de feiten correct beoordeeld heeft*
- *of ze op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen De feiten waarop de beslissing gesteund is zijn opgenomen in de beslissing.*

Deze feiten, de strafbaarheden begaan door de heer L. D. worden bij huidig verzoekschrift niet betwist. Het verzoekschrift is niet in zijn naam opgesteld en ook niet voor zijn rekening.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de administratieve situatie van de verzoekende partijen en de omstandigheden eigen aan hun persoon ten onrechte niet individueel en persoonlijk beoordeeld.

De verweerster komt tot een kennelijk onredelijk besluit door te besluiten dat naast de heer Levon DARBINJAN ook alle verzoekers een B-kaart geweigerd moet worden.

Hierdoor heeft de verweerster een rechtshandeling met individuele strekking genomen die uitgaat van een strafverleden van iemand anders. Deze motivering kan evident niet afdoende zijn in de zin van de artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In hoofde van elk van de verzoekers zijn daarentegen zwaarwegende elementen aanwezig die de kwestieuze weigering kennelijk onredelijk maken.

A) R. D.

De verzoekster is al 19 jaar in België.

De verzoekster is al 16 jaar geregulariseerd in België.

De verzoekster heeft een blanco strafblad.

(zie het stuk 8)

De verzoekster heeft zich hier sinds dag één proberen integreren. Zij behaalde meerder certificaten in het Nederlands. Ook gespecialiseerde voor het vinden van werk in de verkoop. Ze legt twee attesten voor:

- Attest Nederlands voor anderstaligen in technische beroepen -sector 2 van de VDAB ;
(zie het stuk 9)*
- Attest Nederlands voor anderstaligen voor een beroep in de verkoop - verkoopstalent van de VDAB.
(zie het stuk 10)*
- Overeenkomst voor opleiding van de VDAB (zie het stuk 11)*

De verzoekster komt dus volledig in aanmerking voor de nationaliteit voor meer dan zes jaar, maar kan hiertoe geen verzoek doen omdat ze geen onbeperkt verblijf krijgt. Dit is een kennelijk onredelijk gevolg van het handelen van de DVZ.

B) R. D.

De verzoekster is al 19 jaar in België.

De verzoekster is al 16 jaar geregulariseerd in België.

De verzoekster heeft een blanco strafblad.

(zie het stuk 12)

De verzoekster heeft zich hier sinds dag één proberen integreren. Zij rondde met succes haar middelbare school af in 2019. Ze studeerde af in het ASO, richting humane wetenschappen.

(zie het stuk 13)

Daarna besliste ze verder te gaan studeren; Ze studeert nu Orthopedagogie (afstudeerrichting: Toegepaste Jeugdcriminologie) aan de Karei de Grote Hogeschool te Anwerpen.

(zie het stuk 14)

De verzoekster komt dus volledig in aanmerking voor de nationaliteit voor meer dan zes jaar, maar kan hiertoe geen verzoek doen omdat ze geen onbeperkt verblijf krijgt. Dit is een kennelijk onredelijk gevolg van het handelen van de DVZ.

C) A. D.

De verzoeker is al 19 jaar in België.

De verzoeker is al 16 jaar geregulariseerd in België.

De verzoeker heeft een blanco strafblad.

(zie het stuk 15)

De verzoeker heeft zich hier sinds dag één proberen integreren. Hij heeft tot zijn 18 jaar school gelopen en heeft toen beslist om te beginnen werken.

Hij werkt actueel met een vast contract als magazijnier.

(zie het stuk 16)

De verzoeker komt dus volledig in aanmerking voor de nationaliteit voor meer dan zes jaar, maar kan hiertoe geen verzoek doen omdat hij geen onbeperkt verblijf krijgt. Dit is een kennelijk onredelijk gevolg van het handelen van de DVZ.

D) D. D.

De verzoeker is geboren in België.

De verzoeker is al bijna 5 jaar sinds zijn geboorte geregulariseerd in België.

De verzoeker is reeds bijna vijf jaar in België en heeft nooit iets anders dan België gekend. Zijn familieleden komen al jaren in aanmerking voor de nationaliteit maar worden hiertoe verhinderd door het ontbreken van een onbeperkt verblijf. Moest zijn moeder zoals waar ze recht op had reeds in 2015 haar nationaliteit verkregen hebben zou D. ook al Belg geweest zijn.

Concluderend:

De DVZ heeft weliswaar een discretionaire beoordelingsbevoegdheid voor het toekennen van een B-kaart, doch de DVZ :

... dient steeds te motiveren met betrekking tot de elementen eigen aan de verzoekers op individuele en persoonlijke wijze én niet op basis van een strafrechtelijk verleden van iemand anders ;

.... dient nog steeds in redelijkheid te handelen ;

... dient bij haar handelen na te gaan of deze geen kennelijk onredelijke gevolgen veroorzaakt ;

Bijgevolg dient uw zetel de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;*
- "de materiële en formele motiveringsverplichting";*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- de artikelen 1-3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- "het beginsel van het individueel en persoonlijk karakter een straffen (zie het art. 39 SW. – overschrijding van haar bevoegdheid"*

Uit de toelichting bij het tweede middel blijkt dat verzoekende partij tevens een schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert.

Gezien de samenhang tussen het eerste en tweede middel veroorlooft verweerder zich om deze middelen samen te behandelen.

In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat de door dhr. L. D. begane strafbare feiten niet worden betwist en dat het verzoekschrift niet in zijn naam en niet voor zijn rekening werd opgesteld. Het betoog van verzoekende partij bestaat er uitsluitend uit dat de aanvraag dd. 18.01.2021 niet geweigerd kon worden o.g.v. de strafbare feiten die door dhr. L. D. werden gepleegd. Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de administratieve situatie van tweede t.e.m. vierde verzoekers onterecht niet individueel en persoonlijk zou beoordeeld hebben.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en artt. 1- 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dhr. L. D. in 2006 in het bezit gesteld werd van een A-kaart en dit naar aanleiding van een aanvraag ingediend o.g.v. de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers (echtgenote en de toen minderjarige kinderen) werden o.g.v. 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet eveneens tot verblijf gemachtigd.

Het tijdelijk verblijf van verzoekers werd in de daaropvolgende jaren telkens met 1 jaar verlengd, een laatste maal tot 23.08.2021.

Op 18.01.2021 dienden dhr. L. D. en verzoekers samen een aanvraag in voor het bekomen van een machtiging tot onbeperkt verblijf (B-kaart).

Op 15.02.2021 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de aanvraag diende te worden geweigerd o.g.v. de volgende redenen:

- (...)*

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekers niet tot een verblijf van onbeperkte duur gemachtigd kunnen worden aangezien de persoon die zij o.g.v. art. 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet vervoegd hebben, dhr. D., een gevaar vormt voor de openbare orde.

Zulks vloeit voort uit art. 13, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt:

“De in 5 artikel 10bis, §§ 1 tot 6, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Het aan verzoekers toegekende verblijfsrecht is dus ontegensprekelijk een verblijfsrecht dat afgeleid is van het aan dhr. D. toegekende verblijfsrecht.

Dit betekent dat verzoekers niet tot een onbeperkt verblijf kunnen worden gemachtigde indien de referentiepersoon niet aan de daartoe vereiste voorwaarden voldoet.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing zo dient te worden geïnterpreteerd als dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou hebben geoordeeld dat alle partijen aan de voorwaarden voor het bekomen een B-kaart dienen te voldoen, wil één ervan een B-kaart kunnen verkrijgen, laat verweerder gelden dat dit nergens in de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt daarentegen zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van mening is dat verzoekers niet in het bezit kunnen worden gesteld van een B-kaart omdat de referentiepersoon niet aan de daartoe vereiste voorwaarden voldoet.

Het weze overigens herhaald dat verzoekende partij de motieven waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunde om geen onbeperkt verblijfsrecht aan de referentiepersoon toe te kennen, niet betwist.

Verzoekende partij voert aan dat het feit dat het strafverleden van de referentiepersoon alle gezinsleden treft, niet in overeenstemming zou zijn met het rechtsprincipe van het persoonlijk karakter van de straf in de zin van art. 39 Sw.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de strafrechtelijke principes en wetbepalingen aangezien de bestreden beslissing een administratieve beslissing is waarop de strafrechtelijke principes en wetbepalingen niet van toepassing zijn.

Het staat de gemachtigde van de Staatssecretaris vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

Binnen zijn wettelijk toegewezen bevoegdheid mocht de gemachtigde van de Staatssecretaris oordelen dat er aan verzoekers geen verblijfsrecht van onbeperkte duur kon worden toegekend aangezien de referentiepersoon niet aan de daartoe vereiste voorwaarden voldoet aangezien het aan verzoekers toegekende verblijfsrecht een verblijfsrecht is dat afgeleid is van het aan de referentiepersoon toegekende verblijfsrecht. (zie supra)

Het betoog van verzoekende partij kan niet worden bijgetreden.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden daar waar zij aanvoert dat het vertrouwensbeginsel geschonden zou zijn omdat de door verzoekers ingediende aanvragen steeds afzonderlijk behandeld werden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan.

Verweerder merkt op dat het feit dat er in het verleden ten aanzien van verzoekers steeds een afzonderlijke beslissing werd genomen, niet maakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er toe verplicht was om de door verzoekers ingediende aanvraag, die trouwens via enkelvoudig schrijven van hun advocaat werd ingediend, te beantwoorden aan de hand van verschillende beslissingen.

Verweerder ziet trouwens niet in welk belang verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van haar kritiek. Zij toont immers niet aan dat zij belangenschade zou hebben geleden doordat er slechts één beslissing werd genomen. Zelfs indien er verschillende beslissingen zouden zijn genomen, dan had de gemachtigde van de Staatssecretaris enkel kunnen vaststellen dat de aanvraag van verzoekers niet kon worden ingewilligd aangezien de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarden om een onbeperkt verblijfsrecht te bekomen (zie supra)

De door verzoekende partij opgeworpen schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De bestreden beslissing werd niet genomen n.a.v. een bepaalde handeling die door verzoekers werd gesteld. De opgeworpen schending kan dus niet dienstig in verband worden gebracht met de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de door verzoekers ingediende aanvraag diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden indiende op grond van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet en dit voor zichzelf en voor zijn echtgenote en toen nog minderjarige kinderen. Het hele gezin werd gemachtigd tot een verblijf en verkreeg een A-kaart voor de geldigheidsduur van 1 jaar. Het tijdelijk verblijf van het gezin werd de daaropvolgende jaren telkens verlengd met 1 jaar en de laatste keer op 23 augustus 2020. Er werden telkens afzonderlijke verlengingsbeslissingen genomen, enerzijds een verlengingsbeslissing voor verzoeker en anderzijds een verlengingsbeslissing voor verzoekster en de kinderen. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat verzoekster en de kinderen op grond van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werden gemachtigd, blijkt zulks niet uit de stukken van het administratief dossier. Op de verlengingsbeslissingen van verzoekster en de kinderen staat dat zij gemachtigd zijn op grond van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet. Op heden zijn de verzoekende partijen nog steeds gerechtigd tot een tijdelijk verblijf.

Op 18 januari 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in voor het verkrijgen van een machtiging tot onbeperkt verblijf (B-kaart) en dit voor het hele gezin. In de aanvraag wijzen zij er op dat zij allen reeds sinds 2005-2006 in België verblijven op basis van een regularisatie 9bis; dat zij allen al 15-16 jaar A-kaarten krijgen; dat de kinderen enkel België hebben gekend en er studeren; dat de ouders altijd gewerkt hebben en aan de economie bijdragen; dat ze een toonbeeld van integratie zijn en dat ze zich afvragen wanneer ze een B-kaart gaan krijgen. Ze stippen aan dat ze graag een beetje perspectief hebben en dat ze elk jaar leven van kaart tot kaart waar zij al jaren een positieve invloed hebben op de maatschappij.

Vooreerst merkt de Raad op dat er geen wettelijke bepaling is op grond waarvan een onbeperkt verblijf kan worden gevraagd na het verkrijgen van een tijdelijk verblijf in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De dienst Vreemdelingenzaken beslist volledig discretionair of hij nu al dan niet een onbeperkt verblijf wenst toe te kennen. Er zijn dus geen criteria waaraan kan worden getoetst. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist aldus vrij of hij al dan niet een onbeperkt verblijf toestaat. De verzoekende partijen erkennen dit in hun verzoekschrift. Wel moet worden gemotiveerd waarom er geen onbeperkt verblijf wordt toegekend.

In casu blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen onbeperkt verblijf aan de verzoekende partijen wenst toe te kennen omwille van het strafrechtelijk verleden van verzoeker. Verzoeker ontkent niet dat hij een groot aantal veroordelingen heeft opgelopen. Bij de laatste verlenging van de A-kaart werd verzoeker er overigens op gewezen dat indien hij nogmaals een vernieuwing van de A-kaart wenst te verkrijgen, hij geen nieuwe strafrechtelijke feiten mag plegen.

De verzoekende partijen tonen niet aan wat daar onduidelijk aan is. De verwijzing naar het principe van het persoonlijk karakter van de straf is *in casu* niet dienstig. Zoals de verweerder laat gelden kunnen de verzoekende partijen zich niet beroepen op strafrechtelijke principes en wetbepalingen daar er *in casu* sprake is van een administratieve beslissing. De verwerende partij mag bij het treffen van de bestreden beslissing, verwijzen naar de vastgestelde feiten. Niets belet de gemachtigde van de minister immers om een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij er rechtmatig vanuit konden gaan dat elkeen zijn aanvraag apart zou behandeld worden, zoals dat ook telkens het geval was met de vernieuwing van de A-kaart, kunnen zij helemaal niet worden gevolgd. Zij hebben, in tegenstelling tot bij de aanvragen voor een vernieuwing van de A-kaart, een gezamenlijke aanvraag ingediend. Het is dan ook redelijk en logisch dat de Dienst Vreemdelingenzaken 1 enkele beslissing neemt.

In zoverre de verzoekende partijen de antwoorden bekritisieren die zij gekregen hebben naar aanleiding van hun verzoek tot herziening, merkt de Raad op dat deze geenszins het voorwerp van het beroep vormen. Nergens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat alle partijen aan de voorwaarden van een B-kaart dienen te voldoen (welke deze voorwaarden dan ook moge zijn), wil één ervan een B-kaart kunnen verkrijgen.

Waar de verzoekende partijen de schending van het vertrouwensbeginsel aanhalen kunnen zij niet worden gevolgd. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als het beginsel krachtens welk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

In casu tonen de verzoekende partijen niet aan dat hun rechtmatige toezeggingen zijn gedaan. Integendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hen reeds eerder een onbeperkt verblijf werd geweigerd. Zoals hiervoor reeds werd gesteld is het feit dat er ten aanzien van verzoeker en verzoekster aparte beslissingen zijn genomen het gevolg van de afzonderlijke aanvragen die door elk werden ingediend. Daar waar de aanvraag tot het verkrijgen van onbeperkt verblijf voor het hele gezin werd ingediend.

Om dezelfde redenen blijkt dat er evenmin een sprake is van het rechtszekerheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift aanhalen dat er voor elk van hen afzonderlijk zwaarwegende elementen zijn om hen een onbeperkt verblijf toe te kennen, merkt de Raad op dat dit niet zo werd opgenomen in de aanvraag tot het verkrijgen van een onbeperkt verblijf. De verzoekende partijen hadden er voor kunnen opteren om voor elk van hen een afzonderlijke en onderbouwde aanvraag in te dienen.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen niet aannemelijk.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU